

JEJTŐK.

-dik szá-
tése:

ály Lajos
r, Tihanyi
n Nellike,
a és Erzsi,
n László,
sa, Arany
3, Pórzász
iedermann
Guttman
ger Szidó-
ger Lujza,
eczy Róza,
la, Tomka
zentirmay
Ehrlich E.
rassburger
l, Bárány
l és Ernő.
Zsófi, Bog-
y Gizella,
ke, Jakobi
és Józsa,
la és Mari,
Feuerstein

KIS LAP

MEGRONTOTT ÜNNEP. (Lásd a 366. lapon.)

K É T Á R V A.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

Kis Imre gróf nagyon elkényeztetett, pajkos fiú volt s mert a kastélyban más játszótársa nem akadt, az én fiammal, Jankóval mulatott, a ki épen olyan idős volt, mint ő. A mulatósága pedig abból állott, hogy folyvást kinozta Jankót s egyszer végre valamiért megharagudott reá, fölkapott egy kalapácsot, mellyel épen játszott és fejbe ütötte a fiamat.

— Igen, erre emlékszem, szólt közbe a gróf. Es a kis Jankó aztán sokáig beteg volt, saját orvosommal gyógyvittattam.

— Oh igen, csak hogy az orvos nem tudott rajta segíteni. Szerencsétlen fiam felgyógyult ugyan, de elvesztette elmetehetségét, hülye félbolond lett egész életére. Akkor megesküdtem, hogy boszút állok s a szerencsétlen Jankót egy atyámfiához ide ebbe a városba küldtem, magam pedig ott maradtam a kastélyban és lestem az alkalmat, hogy boszumat kitölthessem. De Imre gróf fiával együtt nem sokára elutazott, nem tehettem semmit.

Alig néhány héttel később Imre gróf beállt a lázadók közé, és aztán hallottam, hogy elfogták, börtönbe csukták, jószágait elvették s neje és fia nyomorba jutottak. Ekkor azt hittem, hogy a Gondviselés büntette fiam miatt, meg voltam elégedve. De ez nem sokáig tartott. Egy napon megtudtam, hogy a gróf ur, bár a lázadás miatt haragban élt testvérével és az ellenpárthoz tartozott, megszánta őket s a kis Imrét magához akarja fogadni, fia gya-

nánt akarja fölnevelni. Így hát én hiába örültem, hogy meg van büntetve, a ki fiamat boldogtalanná tette: a kis Imre gróf gazdag, szerencsés lesz. Ekkor aztán a gróf ur ellen forraltam boszút s azt terveztem ki, hogy megfosztom gyermekétől, hadd tudja, milyen keserves az, ha a szülő elveszti szeretett gyermekét. Mikor az a nagy tüzvész támadt, a zürzavarban megszöktem a kis grófkisasszonynyal s ide osontam. Egy ember utamat állta. Ijedtemben futni kezdtem, ő utánam s végre, hogy elmeneküljek, a kis grófkisasszonyt letettem a földre, magam pedig elfutottam. A sarokról visszafordulva még láttam, hogy az a férfi fölveszi a gyermeket; de hova vitte, mi történt vele, arról nem tudok semmit,

Ennyit vallott meg Zsuzsánna asszony töredelmesen s arczán, hangján meglehetett ismerni, hogy igazat beszél. Gróf Tarnai János növekedő ámulattal hallgatta, aztán egy ideig nagy harag kifejezése látszott az arczán; de leküzdötte és végre így szólt:

— Szörnyü gonosztettet vittél végbe, te szerencsétlen asszony! A kis Imrét haragudni volt okod, az kétségtelen, de te boszura gondoltál egy kis gyermek tette miatt, egy olyan kis gyermeké miatt, a ki akkor még nem tudta, mit csinál. És mert őt nem bánthattad, szerencsétlenné tettél engemet, ki mindig jó urad voltam. De majd beszélünk erről később... most legalább az a reményem lehet még, hogy gyermekemet megtalálom, tudom, hogy itt e városban vagy közelében kell lennie. Majd együtt keressük s ha te találod meg, akkor megbocsátok neked. De

most beszéljünk másról; saját elveszett gyermekem miatt szinte el is felejtettem, mért utaztam oly messziről ide. Mondd, hol találhatom meg kis öcsémet, a fiatal gróf Tarnai Imrét?

E kérdésre Zsuzsánna asszony ismét régi daczos mogorva hangján felelte:

— Nem tudom, nem ismerem.

— De igen, ismerned kell őt s tudod is, hol találhatom meg, szolt a gróf szigoruan. És figyelmeztetek, ne makacskodjál, mert jól tudod, hogy kezemben vagy: a gyermekrablásért rögtön becsukathatlak. Én régóta keresem, kutatom testvérem gyermekét is, de anyjával együtt úgy eltűnt, hogy sehol sem tudtam nyomára akadni. Most azonban nyomon vagyok, itt e városban kell laknia és téged ismer; mert tudod-é, szerencsétlen asszony, hogy ő kért tőlem segílyt a te számodra, bár úgy látszik, nem tudja igazán, hogy te ki vagy. Neked a segílyt elküldhettem volna levélben is, de ép azért jöttem magam, hogy tőled megtudjam, hol talállok rá öcsémre, mert te bizonyosan ráismertél. Szólj szaporán, parancsolom!

Zsuzsánna asszony egészen elámult mikor meghallotta, hogy a kit ő mindig üldözött, a szegény Imre azzal fizetett vissza, hogy segílyt kért az ő számára. Persze, nem is álmodta Imre, hogy az öreg gróf, ha maga jön el, kire fog ráismerni Zsuzsánna asszonyban; de arra sem gondolt, hogy a gróf eljőjön s őt keresse. Zsuzsánna asszony látta, hogy hajdani urának kénytelen engedelmeskedni, elmondta tehát, hogy Imre anyja meghalt, ő maga pedig épen ebben a házban lakik, de azt senki sem tudja, hogy ő a hajdani

gazdag gróf Tarnai fia, csak mint szegény árvát ismerik.

— Értem, szolt az öreg gróf. Még gyermek, de már büszke, mint apja volt s mert szegény, nem akarja, hogy előkelő származását ismerjék. Vezess hozzá.

Imre épen elkészült leczkéjével, midőn kopogás hallatszott az ajtón s egy előkelő, idegen öreg ur lépett be, kit még soha sem látott. Az öreg gróf, mert ő volt az idegen, néhány pillanatig meghatottan nézte Imrét, szemébe köny lopózott, aztán hirtelen Imréhez lépett, megölelte és nagy örömmel mondá:

— Igen, te vagy az, te vagy az én szerencsétlen öcsém fia, rád ismerem. Szakasztott az apád vagy! Csakhogy végre láthatlak!

Imre nagyot bámult, de az öreg gróf szavaiból rögtön megértette, hogy az idegen senki más, mint nagybátyja, kinek a levelét irta s ki most idejött és fölkutatta, bár a levélben egy szót sem irt arról, hol és mikép él ő maga. Aztán zavarodottan elpirult, mert hátha nagybátyja máskép értette a levelet? Hátha azt olvasta ki belőle, hogy Imre talán ravaszkodik és a maga számára kéri a segílyt? Eszébe jutott az is, hogy atyja és nagybátyja mint ellenségek álltak szemben s ezért anyja nem fogadta el a segílyt, mikor gróf Tarnai János kínálta. Imre el volt tökévelve, hogy most ő is úgy fog cselekedni. Azért büszkén és daczosan mondá:

— Bocsánat, gróf ur, én csak egy szegény asszony érdekében irtam, nekem magamnak nincs szükségem semmire.

A gróf szomoruan mosolyogva nézett rá.

— Tudom, mit gondolsz, szólt aztán. Anyád bizonynal arra intett, hogy ne kérj segílyt tőlem, a ki a csatatéren ellensége voltam atyádnak. És ha tiszteled szüleid emlékét, ha hiven követed anyád intéseit, azt nagyon jól teszed, kedves fiam, mindenben, csak abban az egyben nem, ha a régi haragot te is folytatni akarnád. Atyád derék, nemes férfi volt, s mi mint igaz testvérek szerettük egymást, míg az a szerencsétlen háboru el nem választott. De mindazok a dolgok már rég elmultak, szüleid sokat szenvedtek és reád is sok szenvedést hagytak. És sokat szenvedtem azóta én is. Harag nincs többé szívemben. Ne legyen tehát a tiedben sem, fiam, hanem közeledjél hozzám szeretettel.

Imre e jóságos szavak alatt megszegyenülve sütötte le szemeit, érezte, hogy botorság volt, amit azelőtt gondolt és igaza volt nagybátyjának: azt a régi haragot, melyet szülei éreztek, neki nem szabad szívébe oltania, hiszen eddig talán már megbékültek volna. Midőn tehát az öreg gróf kitérte karjait, szeretettel borult a nyakába. Azután sokáig elbeszélgettek.

Imre elmondta, hogy még nem régóta, az anyja leveléből tudja igazi származását, elmondta, miként üldözte őt minden ok nélkül Zsuzsánna asszony s hogy épen jó tettel akart ezért megfizetni. Az öreg gróf aztán felvilágosította Imrét, hogy Zsuzsánna asszony régi ismerőse, csak hogy Imre nem emlékezett reá többé s hogy egészen kicsi korában mily nagyot vétett Zsuzsánna asszony fia ellen, kit egész életére szerencsétlenné tett. Imre elsápadt, a mint ezt hallotta, de nagybátyja így szólt:

— Nyugodjál meg, kedves fiam: mikor azt tetted, olyan kicsike voltál, hogy bünt még el nem követhetél, mert nem tudtad mit csinálsz. Én pedig most majd gondoskodom a szegény Jankóról. A Gond-

viselés csodás végzése volt, hogy azt a sok roszt, melyet neked Zsuzsánna asszonytól el kellett itt szenvedned, jóval akartad megfizetni s hozzám fordultál. Így találtalak meg tégedet, így találtam meg saját egyetlen gyermekem elrablóját és talán még megalálalom leánykamat is.

(Folytatása a 358. lapon.)

RÖZSE-SZEDEGETÉS. (Lásd a 366. lapon.)

régóta,
ármazá-
minden
ogy épen
Az öreg
ét, hogy
se, csak-
többé s
zen kicsi
mily na-
ett Zsu-
szony fia
it egész
erencsét-
tt. Imre
a mint
otta, de
ja így

nyugodjál
ves fiam:
zt tetted,
esike vol-
bűnt még
követhet-
nem tud-
csinálisz.
lig most
gondosko-
szegény
A Gond-
gy azt a
ánna asz-
ned, jóval
fordultál.
találtam
elrablóját
ykámat is.

PÜNKÖSDI PECSENYE. (Lásd a 359. lapon.)

(Folytatás a 356. laphoz.)

Imre meglepetve nézett nagybátyjára.

— Igaz, szólt ez ismét, hiszen te nem tudhatod ezt a szomoru történetet.

És elbeszélte, mikép rabolta el leánykáját Zsuzsánna asszony s miként hagyta el az utcán. Imre mindinkább izgatottan hallgatta s végre fölkiáltott:

— De hiszen akkor én tudom, hol a gyermek! Az senki se más, mint Sarolta, kinek szüleit Kerekes uramék évek óta keresik. Szórol szóra így beszélt el Kerekes uram, hogy akkor éjjel miként találta a leánykát. Valami ékszer is volt a gyermeknél, de én nem láttam; ők azt mondják, hogy ez ékszerről azonnal ráismerhetnék a leányka szülei.

Most persze az öreg gróf ugrott fel rendkívül izgatottan s hamarjában azt sem tudta, álmodik-e vagy jól hallja, a mit Imre beszél. Százfélét kérdezett, de Imre nem igen tudott egyebet, mint amit már elmondott s mikor nagybátyja azt kérdezte, milyen az a leányka? csinos, kedves, derék gyermek-e? — Imre meglehetősen zavarba jutott. A világért sem akarta volna rontani nagybátyja örömét annak elmondásával milyen önző, szívtelen leány Sarolta. Inkább kitérőleg válaszolt tehát, bár titokban olyanformát gondolt, hogy Sarolta bizony alig érdemli meg azt a nagy szerencsét, hogy számítása beteljesült és csakugyan előkelő grófkisasszony lett belőle.

— Vezess engem rögtön oda! szólt az öreg gróf. Látni akarom, beszélni akarok azokkal az emberekkel, mindjárt tudni akarom, nem csalódnunk-e. Oh mily boldog volnék, ha igaz volna, a mit mondtál!

Kerekes uram épen az ablakban pipázgatott, mikor Imrét és nagybátyját egyenesen a ház felé közeledni látta. Ekkor azonban csodálatos dolog történt a jó Kerekes urammal. Nézte, sokáig nézte az idegen urat, aztán hirtelen halál-sápadt lett s a pipa majd kiesett a szájából. Elugrott az ablaktól s reszketve dőlt egy székre, mialatt így kiáltott:

— Ó az! Ó jön, végünk van! Mindjárt itt lesz!

— Kicsoda? Micsoda? kérde Kerekesné asszonyom csodálkozva.

— Kicsoda? Hát az Erzsike... azaz... a Sarolta atyja... ráismertem... ugyanaz, a kit hajdan abban a kocsiiban láttam.

Kerekesné asszonyomra ennek a hírnék épen ellenkező hatása volt. Arcza sugárzott az örömtől s diadalmasan szólt:

— Valahára! Tehát mégis elértük!

— Igen, szólt a jó iródiák, de ha kisül... ha megtudja...

— Semmit sem fog megtudni, felelt Kerekesné asszonyom határozottan. Különb, ha olyan gyáva vagy, hát nem is szükséges itt lenned a szobában. Menj a másik házba és maradj ott Erzsikével, majd elintézem én a dolgot és behívom Saroltát, mikor ideje lesz. Csak arra vigyázz, hogy Erzsike valamikép be ne jöjjön.

A jó öreg iródiák még néhány perczig habozott és látszott rajta, hogy nagyon küzd magával; de végre aztán így szólt:

— A te lelkesen fog száradni a bűn... én most már nem segíthetek... ha el tudod követni, ám lássad!

(Folytatása következik.)

Pünkösdi peccsenye.

(Képpel a 357. lapon.)

CSIRKE, liba meg a rucza:
 Mindnek jóizü a husa,
 Ha szépen pirostra sül
 S asztalunkra így kerül.
 S mint tudjuk,
 A gyöngytyuk,
 Ha meghizik a tél alatt,
 Szintén nem utolsó falat.
 Nagy Rómában
 Hajdanában
 A pávát is megsütötték,
 Jóizüen meg is ették.
 Hanem különb mind a hánynál,
 Liba, rucza és kappanyál:
 Piros fejü, nyurga
 Tarka tollu pulyka.
 Itt a pulykák legszebb párja,
 Ezzel jöttem a vásárra.
 Nem is tartom én drágára,
 Egynek két forint az ára.
 Ugy-e nem sok? No vegyétek,
 Jobbat, szebbet
 Nem is lettek
 Pünkösdsnap peccsenyének!

A FORRÁSNÁL.

(Képpel a 360—361. lapokon.)

VASÁRNAP VAN, még pedig nem afféle közönséges, hanem piros pünkösds napja, mikor legszebb ruháját ölti fel a falu apraja és nagyja. A kis Juliska is tudta, hogy nagy ünnep van ma és szeretett volna olyan szép ünneplőt magára öltetni, mint a többi kis leányok, de nem tehette, mert hát bizony nem volt neki, szegény özvegy édes anyjától nem igen telt ünneplő ruhára.

De ő azért nem busult, nem szomorodott, hanem egyet gondolt és elhatározta, hogy mégis diszbe öltözik ezen a szép szent napon. És vigan dalolva kiment a mezőre, és még tovább a bozót közé rejtett kis forráshoz.

Ti persze azt hiszitek, hogy a forrás csak arra való, hogy emberek, állatok igyanak belőle. De Juliska jobban tudta. Mire a forráshoz ért, tele szedte köténykáját tarka mezei virágokkal, aztán a forrásnál ülve font belőlük szép koszorút és mikor ez készen volt, akkor fölékesíté magát. És erre szüksége volt a forrás tiszta vizére, mert az volt a tükör, melyben megláthatta magát. Ugy örült, ugy tapsolt magának, hogy egészen boldog volt bele, vidáman dalolgatott s elégedetten mondá:

— No lám, nem kell nekem czifra köntös, a jó Istenke adott szép virágot s a ki ennek örülni tud, annak is van kellemes piros pünkösds napja.

— Igazad van, kedves leányom, szólt meg valaki a bokrok közül.

Juliska ijedten fölugrott, de mindjárt megnyugodott, mert megismerte az öreg földesurat, ki épen erre sétált és aztán így szólt:

— Igazad van, kis leány, a ki örömét tudja találni Isten remek alkotásaiban, az mindig szerezhet magának ünnepi örömet s ez tisztább és kedvesebb öröm, mint azé, ki hiu czifraságnak örül. Derék kis leány vagy, majd lesz reád gondom.

Es azontul volt is reá gondja, de Juliska mindig megmaradt egyszerű, tiszta szívü gyermeknek, ki tudott örülni az egyszerű vadvirágnak is.

KÉPREJTVÉNY.

A FORRÁSNÁL. (Lásd a 359. lapon.)

IGAZMONDÓ FERKÓ.

— Mese. —

(Vége.)

ÖRT sok királyfi és más nemes vitéz, hogy megszabadítsa a királykisasszonyt s elnyerje feleségül, hozzá pedig a fele királyságot. De hogy a király udvarába értek, mindnyájan beleestek a bolondos szokásokba, a megszabadítás pedig egyiknek sem sikerült. És ez nagy baj volt a vitéznek, mert többé aztán ki nem menekülhetett. Mihelyt a próba véget ért, a vitéz nagy bágyadtságot érzett s tántorogva igyekezett kijutni a szabadba; de mire az ajtó közelébe ért, egészen megdermedt és szoborrá vált. Két hosszú sorban álltak már ott a szerencsétlenül járt vitéz ifjak, csak a fejök mozgott s a királykisasszony, mikor arra sétált, ujjával sorra megbökte a fejeket s ezek aztán órahosszat bólingattak, mintha azt mondanák: »Ugy van! Ugy van!« A királyleányt pedig ez nagyon mulattatá.

Ilyen állapot volt a Ropogó király udvarában, mikor Ferke odaérkezett. A mint büszke lován végigvágatott az utcákon, az emberek bámulva néztek utána, mert ilyen deli ifjut még soha sem láttak. Ő pedig egyenest a királyi palota felé tartott s a mint odaérkezett, kivanta, hogy rögtön vezessék a király elébe. Ennek aztán elmondta, miért jött. A király szomoruan felelé:

— Kedves fiam, jobb lesz, ha mindjárt visszafordulsz, és haza mégy. Sokan megpróbálták már leányom kiszabadítását, de hasztalanul; arra pedig, ki siker nélkül próbálja meg, borzasztó sors vár.

Nem kívánom vesztedet, magam mondom, menj haza.

— De már abból semmi sem lesz, felelé Ferkó. Nem azért jöttem ide a világ végére, hogy mindjárt megijedjek. Van két erős karom és van eszem is, majd csak megpróbálkozom, fölséges uram!

A király tehát elvezetteté a vendégszobába, hol Ferkó kissé megpihent a nagy uttól és a faltozott is. Alig hogy ezzel elkészült, egész csapat inas, komornyik jelent meg.

— Mit akartok? kérdé Ferkó.

— Felöltöztetjük, hogy a fenséges királykisasszony elé léphessen, felelé az egyik.

S mindjárt hozzá is akartak fogni. Az egyik le akarta nyirni Ferkó szép fekete haját, hogy aztán aranyporral behintett csuf parókát borítson a fejére; a másik le akarta venni hatalmas pánczéliját, hogy tarka köntösbe bujtassa, mint valami Paprika Jancsit. De Ferkónak bizony semmi kedve sem volt ilyen maskarába öltözni.

— Elpusztultok mindjárt ezzel a majom-komédiás lommal! rivalt reájok. Hát nem sokkal szebbé az én vitézi öltözetem?

— De a királykisasszony nem szereti...

— Akár szereti, akár nem, már én csak így maradok és bolondot nem csinállok magamból. Pusztuljatok, különben kardra hánylak!

Kihuzta villámló kardját s az udvari cselédek eszeveszetten rohantak ki s úgy bukfenczezték le a lépcsőn, hogy majd kitört a kezök-lábuk. Ferkó pedig utnak indult

és a legelső emberrel, a kit előtalált, elvezetteté magát a csarnok ajtajához. Itt azonban vagy husz fegyveres őr állta útját és a lármára elősietett főczeremóniás mester szörnyüködve kiáltá :

— Uram Teremtőm! Csak nem akar ilyen kurucz-öltözetben a királykisasszony elé lépni? Örök, be ne ereszszték!

— Mindjárt meglátjuk, felelt Ferkó s kirántva kardját, egy pillanat alatt szétverte az egész csapatot :

Mikor a czeremóniás mester látta, hogy ez a vitéz nem érti a tréfát, könnyöregre fogta a dolgot :

— Legalább azt a borzasztóan csőrömpölő kardot meg a sarkantyuit vesse le. A királykisasszony az effélét nem szenvedheti, elájul, ha meglátja.

— Sebj, majd magához tér.

— Igen, de majd megharagszik . . .

— Hát majd meg is békül.

Ezzel félretolta az utból a czeremóniás mestert és belépett a nagy csarnokba.

Ugyancsak bámult, de aztán még inkább nevetett, amint itt körülnézett. Igazán meg kell babonázva lenni annak, a ki ezt a mesterséges kertet megszerethette. A királyleányon, a ki egyebet soha sem látott, nem csodálkozott; de annál nagyobb bolondságnak tartotta, hogy azok is dicsérték, a kik odakint láthatták a Mindenható nagyszerű alkotását, a szép természetet.

Nemsokára eljutott a mesterséges kert közepén arany és ezüst oszlopokból épült lugashoz, melyben a királykisasszony már várta. Ott volt az öreg király és királyné is, meg valamennyi palotahölgy és előkelő ur, még tarkábbra ki-

festve és még bolondabb parádében, mint rendesen, mert ez nagy ünnep volt, mikor egy egy hős ifju vállalkozott rá, hogy a királyleányt kiviszi az elátkozott helyről. Mikor Ferkó közelre ért, kénytelen volt az orrát befogni: azt hitte, mindjárt elszédül attól a borzasztó illattól, melyet az udvarhölgyek és az urak a ruháikra hintettek. De ezek is ugyancsak fintorgatták az orrukat, mikor az egyszerű vitézi öltözetben megjelent Ferkót megpillantották.

— Rettenetes! sugta az egyik festett arcú hölgy a másoknak. Nézzétek csak, milyen neveletlen ficzko ez! Ilyen közönséges ruhában, azzal az otromba nagy karddal mer ide jönni!

— Az ám, szólt a másik, még a haja sincs behintve aranyporral. No ennek a kedvéért ugyan a királykisasszony nem fogja elhagyni kedves lakását.

A királykisasszony csakugyan nagyon boszusan tekintett a közeledő ifjura. Hát még mikor Ferkó egészen közel volt, — akkor az egész társaságot ájulás környékezte.

— Iszonyu! Micsoda szagot hozott magával! kiáltották nagy szürnyüködéssel.

Az ám! Ferkó, a mint az erdön keresztül lovagolt, leszakított egy pár vadvirágot és a sisakja mellé tűzte. Ettől rémültek meg annyira. A kényes urfiak, kik a királyleány körül álltak, eleinte olyanformát gondoltak, hogy kiűzik ezt a neveletlen idegent; de mikor látták izmos kardját, jobban meggondolták a dolgot és szépen csöndesen maradtak.

Maga a királykisasszony nagy erőfeszítéssel leküzdötte boszankodását s odasugott egyik udvarhölgyének :

— Ne féljetek, mindjárt megszabadulunk tőle. Föladom neki a három kérdést, aztán ő is odajut a többi lógós fejű szobrok közé.

Intett Ferkónak, hogy lépjen eléje, aztán kérdé :

— Melyik a legszebb kert a világon?

Erre a kérdésre a többi vitézek, kik eddig itt jártak és meg akarták nyerni a királykisasszony kedvét, mind azt felelték, hogy ez a kert itt, melyet a királykisasszony mesterségesen csináltatott össze, ez a legszebb a világon, ez valóságos világ csodája. De Ferkó, a ki igazat szeretett mondani, nem bánta, akár tetszik a felelete akár nem, s ki mondta, a mit gondolt, ekképen :

— A legszebb kert? Azt te nem ismered, jó királykisasszony. De jőjj velem, majd én megmutatom neked, — oda kint van az a szabadban, a hol a rengeteg erdőben ég felé nyulnak a sudar fák s lombjaik közt százféle dalos madár zengi a természet szépségét, a pázsitos mezőn pedig tarka virágok ezrei pompáznak. Az az igazi, az a legszebb kert, nem afféle gyerekjáték, mint itt ez a tied.

A kiráyleány elsápadt, a többi hölgyek megint ájuldoztak, az uracskák pedig halkán mondogatták egymásnak :

— Ejnye de goromba ficzkó! Dobjuk ki!

De azért megtenni nem merték s a királykisasszony föladta a második kérdést :

— Hol ragyog a legszebb nap?

Az előbbi lovagok erre mind azt felelték, hogy itt ebben a nagy csarnokban, mert az a nagy lámpás ott fent, az a legragyogóbb nap. De Ferkó így felelt :

— A legszebb nap? Arra könnyű felelni, mert nap csak egy van és igazán sajnállak, királykisasszony, hogy te még soha sem láttad. Ha egyszer megpillantanád az igazi napot, mely odakint ragyog s bevilágítja az egész földet, akkor nem telnék örömed olyan pislogó mécsesben, mint az ott a csarnok tetején.

Már erre az udvarhölgyek fele nem állhatta tovább, hanem elájult, az uracskák pedig kirántottak vékonyka kardjukat, — de aztán visszadugták. Kivülről pedig tompa moraj hallatszott, mintha rettenetes menydörgés szólana, s az óriás csarnok falai inogni, recsegnie kezdtek.

A királykisasszony halálsápadt lett, de még is föladta a harmadik kérdést :

— Hogy hívják a legszebb kiráyleányt a földön?

— Már azt biz én nem tudom, felelé Ferkó. Sok országot bejártam, láttam is sok kiráyleányt, de mégsem valamennyit, így tehát nem ítélnék. De annyit mondhatok, hogy ha talán magadat tartod a legszebbnek, akkor nagyon csalódot, mert te ezzel a bemázolt orczáddal és ebben a maskara-ruhában a legcsunyább vagy, a kit valaha láttam.

Erre az igazmondásra a királykisasszony és mind a kik vele voltak, nagy sikoltással elájultak és földre rogytak. Ferkónak pedig nem volt ideje, hogy segítsen valakinek, mert ugyan e pillanatban rettenetes dörgés, recsegés-ropogás támadt, úgy hogy Ferkó maga is egészen beleká-

bult s jó ideig maga sem tudta, hol van, mi történik vele. Csak arra eszmélt fel, mikor érezte, hogy erős zápor csapkodja az arczát.

Mikor fölnyitotta szemeit, épen megszünt a zápor és elvonult a nagy égi háboru, a szakadozó felhők közül pedig ragyogóan sütött ki a nap. Ferkó megle-

A BUKEROSZ-MADÁR. (Lásd a 368. lapon.)

lepetve nézett körül. Hova lett az óriási csarnok az arany virágokkal, mesterséges madarakkal? Azt bizony elsöpörte a zi-

vatar, nyoma sem volt többé, hanem szép pázsitos mező támadt a helyén és a király leány meg a többiek mind ott feküdtek

ájultan a fűben. De a nagy zápor lemosta róluk a sok mázolás és most látta Ferkó hogy a királykisasszony csakugyan a legszebb valamennyi királyleány közt, a kit valaha látott. Nem is sokáig csodálkozott a törtéteken, mert hamar megértette, hogy a varázslat megtörésének az volt a feltétele, hogy igazat kell mondani, még ha nem tetszik is azoknak, a kik hallgatják.

Egy pillanattal később az elájultak is mind föleszméltek és talpra ugrottak, még a szoborra vált lovagok is fölébredtek és mindenki üdvözlé Ferkót. A királyleány pedig, mikor egyszer az igazi napot megpillantotta, soha sem kívánczolt többé régi csarnoka után.

Ami azután történt, azt úgy is tudjátok. Az öreg Ropogó király beváltotta szavát, és Ferkónak adta feleségül a királykisasszonyt, s vele fele birodalmát. Ferkó aztán elhozatta öreg atyját és testvéreit is palotájába és mindnyájan sokáig boldogan éltek vagy talán még ma is élnek, ha ugyan már meg nem haltak.

Rőzse-szedegetés.

(Képpel a 356. lapon.)

NO KIS lányom, Piroskám,
A vesszőket szorítsd ám,
Egy szála se vesszen el!
Mert hát mindjárt főzni kell
Jó ebédet apádnak,
Ki a szőlőn kapálgat.
Ha megfőztük, kivisszük,
Vele együtt megesszük.

MEGRONTOTT ÜNNEP.

— Kicsi történetke. —

(Képpel a czimlapon.)

SEM azelőtt, sem azután nem volt Sándornak olyan keserű piros pünkösd napja. Nem is felejtette el soha.

Az egész iskolában nem volt több olyan jó tanuló, mint Sándor. Az ő dolgozata mindig hibátlan volt, a legnehezebb leczkét is olyan pontosan tudta, mintha csupa játék volna; könyvei, írásai a legszebb rendben voltak s nem emlékezett arra senki sem, hogy valaha csak néhány perczet is mulasztott, vagy épen valami csinyért büntetést kapott volna. Természetes tehát, hogy ő ült a legelső helyen az iskolában.

És mégis, bármily furcsa, de igaz: nem szerették őt sem a tanárai, sem a tanuló társai. A tanárok azonban igazságos emberek lévén, elismerték szorgalmát és szép tehetségét, ellenök Sándornak nem volt semmi kifogása; de azt boszankodva tapasztalta, hogy a többi fiuk mennyire nem szeretik.

— Persze, irigykednek reám, nem birnak utólni a tanulásban, azért haragusznak reám.

Igy vigasztalta magát; pedig ha kissé jobban utána gondol, talán maga is kitálhatta volna, hogy van annak még más oka is. Mindjárt mellette ült például Jenő, a ki második volt az osztályban s csak igen kevéssel volt gyöngébb tanuló Sándornál; őt is irigyelhették volna a többiek s mégsem tették, sőt néha a jó Jenőnek szinte zugott a feje, annyian vették körül, kérték segítségét valami nehéz feladvány-

nál, hívták játszani, megosztottak vele mindent, egy szóval: Jenő valóságos kedvence, vezére volt az egész iskolának.

Sándor meg nem foghatta, mi lehet ennek az oka; pedig az nagyon egyszerű volt. Akármiféle apró bajával fordult valamelyik fiu Jenőhöz, ez szívesen segített rajta, abbahagyta játékát, mulatságát, hogy egyik-másik pajtásának megmagyarazza a nehéz feladványt, melyet az nem értett meg; ha játszottak, nem kívánta, hogy minden az ő kedve szerint történjék, hanem ő is megtett akármit a többiek kedvéért. Így aztán bizalommal, szeretettel fordult hozzá mindenki. Sándor épen megfordítva cselekedett. Soha nem áldozta fel a maga kényelmét vagy mulatságát mások kedvéért, ha szíveségre kérték; ha a többi fiuk közt volt, azt követelte, hogy mindig azt tegyék, amit ő akar, s barátságtalan viseletével lassanként mindenkit elriasztott magától. Tanulótársai örültek, ha nem volt vele dolguk.

Történt egyszer, hogy egy gazdag iskolapártoló látogatta meg az iskolát s mert nagyon megtetszett neki a fiuk szép felelete, örömet akart nekik szerezni. Tudtokra adta, hogy a kit szülei elbocsátának, jöjjön ki mind az ő szép nyári lakába pünkösdi napján, akkor majd szép mulatságot rendez nekik. Aki nem jöhet, jelentse be a tanár urnál. A ki a legjobb tanuló, az lesz majd a kiránduló csapat vezetője és felügyelője.

— Az Sándor, szólt a tanár.

Sándor büszkén és elégedetten mosolygott. De a többi fiuk, kik eleinte nagy örömmel fogadták a meghívást, épen nem

örültek s mikor a lecke után összegyűltek tanácskozni a dologról, egyikök így szólt:

— Én bizony nem megyek, mert előre tudom, hogy ha Sándor fog parancsolni, el lesz rontva egész multságunk. Inkább másféle multságot keresek, de nem rontom el a szép ünnepnapot. Ha Sándor megy, akkor én nem megyek.

— Én sem, én sem! kiálták a többiek.

És azután egyre-másra jelentkeztek a tanárnál s mindegyik kijelenté, hogy nagyon sajnálja ugyan, de nem mehet a multságára. Végre annyian jelentették ezt, hogy a dolog feltűnt a tanárnak s a kirándulás előtti napon addig-addig kutatta, fürkészte a dolgot, míg végre a fiuk megvallották az igazat. A tanár kissé elkomolyodott, aztán rövid gondolkodás után így szólt:

— Legyetek nyugodtan, fiaim. el fogtok mehetni. Majd én elintézem.

És a tanár másnap korán reggel maga kereste föl Sándort s tudtára adta, hogy otthon kell maradnia; a többi fiuk nélküle mennek el; ha ő is menni akarna, akkor a többiek maradnak itthon; s ő egymaga pedig nem mehet, tehát segíteni nem lehet. Sándor kéült-zöldült a harag és szégyen miatt, a tanár pedig így szólt tovább:

— Ebben a dologban én, tudod, nem parancsolhatok, mert az a ti magán multságotok. De kedves fiam, mondok neked valamit, gondolkozzál fölötte. A mit tanulótársaid veled tettek, az talán nagyon is kemény büntetés, de megérdemled; magad vagy az oka. Mert az életben, kedves

fiam, a szorgalmon, iparkodáson kívül még valami szükséges, hogy az embert szeres-
sék: ez a valami pedig a nyájasság, szolgál-
latkészség, szives jó indulat. Te eddig
csak jó tanuló voltál, — légy ezentul tár-
saidnak szives jó pajtása is, meglásd,
boldogabb lélsz.

A tanár elment, Sándor pedig elke-
sередetten ült le és mogorván bámult
maga elé. Hiába szólították, hívták, sem-
mit sem hallott, sem mire sem figyelt s az
egész ünnepnapot a legszomorubban
tölté el.

Eleinte boszura gondolt, de lassan-
ként újra meg újra eszébe jutottak a ta-
nár szavai, s mire este lett, belátta, hogy
a tanárnak igaza van. És ekkor aztán
leküzdvé keserűségét. elhatározta, hogy
követi jövőre a jó tanácsot.

Jó ideig tartott, míg társai bizalmát,
szeretét megnyernie sikerült, de végre
mégis sikerült és ekkor örömmel tapasztal-
ta, mennyivel boldogabb az, ki jó barát-
okat tud szerezni magának. Soha sem volt
többé oly keserves pünkösdnapja.

A BUKEROSZ * MADÁRRÓL.

(Képpel a 365. lapon.)

MESSZE messze vidékeken, tengeren és
sivatagokon túl, az egyenlítő tájain,
hol a délszaki nap sugarai majdnem per-
zselve égetik a szerencsen fekete bőrét s a
hol a pálmafák óriási sudarai messze lát-
hatók, az ősröngyökben pedig csodás-
nál is csodásabb, hatalmasnál is hatalma-
sabb állatok élnek, ott rikácsol a csodála-
tos Bukerosz madár is. Hollófekete kön-
töse még hagyján; látunk olyat akárhány
madárnál; de már a feje, avval az óriási

csőrrel, a melyre ráadásul még egy tülkö-
szerű szarv mintegy oda van ragasztva,
az igazán nagyszerű. Hát bizony abban a
hatalmas déli természetben, minden hatal-
mas: ott dulfül a rinócerosz, ordit az
oroszlán, nyávog a tigris, míg a vizekben
a krokodilus, a gaviál s más akár ször-
nyeteg számba menő lény éldegél.

Akármilyen nagy annak a bukerosz-
nak a csőre, mégis igen könnyű, mert bel-
seje nagyon likacsos, akár csak a jófajta
buza kenyér; de azért külső kérge szilárd,
szélei pedig élesek.

A bukerosz madár eledel dolgában
olyan mint a mi varjunk: nem válogat.
Megezi a gyümölcsöt, a magvat, madár-
társainak tojásait, fiait; csuszik neki a
gyík, egér-féle, szóval minden ehető dolog.

Fészkelése igen nevezetes. Választ
magának egy nagy fa-odut, beléhorolja a
fészket s mikor a bukeroszné már a fé-
szekbe rakta tojásait s kotolni kezd, akkor
a bukerosz ur nekiáll, az odú bejáratát
beépíti, betapasztja s csak akkora nyílást
hagy meg, a melyen kedves életepárjának
benyujthatja azt a sok csemegét. Mikor
azután a fiak a tojásból kibujtak, a bu-
kerosz madárpár kivágja a nyílást s zor-
galmasan neveli fiait, a melyekből épen
oly nagycsőrű, épen oly falánk bukeros-
szok lesznek, mint voltak szüleik. A fel-
nőtt bukerosz akkora, mint egy kakas.

Bizony, ha arra a sokféle madárfé-
szekre gondolunk, a minőket a sok fajta
madár épít, elmondhatjuk ezekről is: a
hány ház, annyi szokás.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XX. köt. 21-dik számában
közölt talalós rímek megfejtését beküldték:
Bachrach Ernő és Emil, Buday Emma, Darvasy
Károly, Fligl testvérek.

*
A »KIS LAP« XX. köt. 19. számában
közölt rejtvény megfejtését utólag még beküld-
ték: Fischer Zsiga, Nagy Elek.

* Ez görög név s azt jelenti »Ökörfejű».

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Budapest, 1881. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.